

[Vivike.]

samfundet er inde i, skal gå en meget lang periode, hvor man fortsat opbevarer og lapper i stedet for virkelig at behandle?

Med den nye børneforsorgslov, som alle her i tinget var enige om — den havde fuld tilslutning — mener jeg der er gjort et virkelig godt forsøg på at vinde befolkningens tillid til den hjælp, samfundet er parat til at yde vanskeligt stillede børn og unge, der må tilbringe en del af deres tilværelse uden for deres hjem; men kun hvis lovens rammer udfyldes i overensstemmelse hermed og i overensstemmelse med det, jeg her har fremdraget, kan man fastholde og udbygge denne tillid, og vi har ikke råd til at sætte den over styr.

Albertsen: Jeg har den samme opfattelse, som mange talere har givet udtryk for i dag, at det er nyttigt og gavnligt, at en debat finder sted på grundlag af den udmærkede redegørelse, som den højtærede socialminister har givet os.

Jeg synes også, det har været en glæde at høre den tone, der er gået igennem alle de indlæg, der er præsteret her i dag. Det er jo den tone, som almindeligvis præger debatterne i forbindelse med de forskellige socialpolitiske fremstød, der er foretaget i de seneste år; det gælder ikke mindst det område, som jeg vil gøre nogle bemærkninger om. Når der har været tale om lovforslag, der har med særfor sorgen at gøre, har der jo faktisk kunnet konstateres en bred enighed, og det er klart, at det for administrationen er en glædelig ting; det betyder en stor styrke for forsorgen, og det betyder en stor styrke for den højtærede socialminister, når han kan påregne almindelig tilslutning til sit initiativ til på mange områder at få særfor sorgen, herunder ikke mindst åndssvagefor sorgen, bragt op på et tilfredsstillende stade.

Det kan stadig tiltrænges, for uanset mange betydningsfulde nydannelser og store bevillinger er der meget lang vej igen, før den u-landsfornemmelse, der har været gældende inden for specielt åndssvagefor sorgen, helt er fjernet. Det kan også i høj grad tiltrænges, når den højtærede socialminister skal forhandle med sine ministerkolleger om øgede bevillinger og bedre normeringer, forhandlinger, hvor ministeriets økonomi-

udvalg og særlig de højtærede ministre for finanserne og økonomien kommer ind i billedet. Men det ville vel også gavne disse forhandlinger og de forskellige initiativer, hvis den brede enighed og tilslutning, som lovene om særfor sorg får, udtrykkelig blev fremhævet, når ellers mange medlemmer af det høje ting fortæller, som nys citeret, om pengene, der har det bedst i borgernes lomme, eller om det ønskelige i at begrænse den stigende offentlige aktivitet. Disse meget generelle betragtninger influerer nødvendigvis også på disse områder og forvolder derved også vanskeligheder for særfor sorgen.

Nu er der lykkeligvis sket meget i de seneste år. For en halv snes år siden androg udgifterne til åndssvagefor sorgen kun 4,23 pct. af arbejds- og socialministeriets budget. I det sidste budget, for 1965-66, er de steget til næsten 7 pct., nøjagtig 6,89 pct. I procent af statens samlede drifts- og anlægsudgifter var de i 1953-54 1,16 pct., og i 1965-66 var de steget til 1,83 pct. Der er altså tale om en betydelig og en glædelig vækst.

Alligevel har denne for sorgsgren mærket nedskæringer på sine driftsforslag. For 1966-67 er jeg bekendt med, at statens åndssvagefor sorg havde ønsket 20 mill. kr. mere, og for investeringernes vedkommende er der tale om en nedskæring fra 70 til ca. 40 mill. kr. Disse nedskæringer skal i høj grad ses i lyset af opgaven, der ikke alene går ud på at normalisere de åndssvages vilkår mest muligt, men også i høj grad at indhente mange års forsømmelser, nemlig hvor man i mangel af bedre har måttet benytte anstaltsanbringelse.

Da kommissionsarbejdet om åndssvagefor sorgen stod på, opererede man med, at 1-2 pct. af befolkningen ville komme til at høre under denne for sorg. Udgangspunktet var, at man måtte regne med, at de, der havde en intelligenskvotient på under 75, kom ind under denne for sorg. Det viser sig imidlertid, at disse vurderinger ikke helt holder stik. Pr. 1. april i år er det samlede antal, der er inde under åndssvagefor sorgen, 20.459; det er altså et meget lavere tal, kun ca. 1/2 pct., nøjagtig 0,43 pct.

For 100 år siden arbejdede man ud fra en tro på helbredelse af de åndssvage. Senere blev det en ren for sorgsline. Nu